

Proloog

Amir

Baghdad, 2009

Het is vroeg in de ochtend en nog rustig in de stad, langzaam ontwaakt Baghdad. De eerste mensen zijn wakker en komen uit hun huizen om naar hun werk te gaan. Het is nog fris deze morgen, Amir heeft zijn jas dichtgeritst tot aan zijn kin. Hij gaat ook werken en is op weg naar zijn winkel, een klein pandje op de hoek van een straat, tien minuten lopen van zijn huis. Hij werkt er in het weekend en twee dagen door de week als hij niet naar school hoeft.

Zijn winkeltje is erg populair. Mobile-Amir heet zijn zaak en hij verkoopt allerlei accessoires voor mobiele telefoons. Dit soort zaakjes schieten als paddenstoelen uit de grond. Omdat veel mensen geen internetverbinding hebben, komen ze wekelijks bij hem langs om de nieuwste videofilmpjes of leuke foto's op hun telefoon te laten zetten. Hij downloadt de gevraagde content en plaatst het via zijn computer op de telefoon.

In zijn winkeltje heeft hij allerlei mooie hoesjes, headsets en opladers. Alles staat zorgvuldig in de vitrinekast van zijn zaak uitgestald. Hij heeft flink gespaard, iedere keer kocht hij weer nieuwe accessoires en zo heeft hij zijn inboedel steeds meer uitgebreid. Ook al is het een klein winkeltje, hij is er trots op.

Vandaag is hij vroeg, hij wil eerst nog wat op internet uitzoeken, voordat hij de deur van zijn winkel opendoet voor de klanten. Daarom is hij al eerder vertrokken dan gewoonlijk.

Normaal gesproken loopt hij ontspannen naar zijn pandje. Hij vindt het leuk om mensen te helpen met hun mobiele telefoon. Maar de laatste dagen is het anders. Hij is onrustig en hij draagt al een hele tijd een vreemd gevoel met zich mee.

Vorige week waren twee mannen langsgekomen in zijn winkel. Hij had ze beleefd gegroet: “*Salam Alaykum.*”

“*Alaykum Salam,*” hadden ze gezegd. Maar daarna vroegen ze niet om plaatjes voor op hun mobiel. Nee, ze kwamen op hem aflopen en vroegen om iets anders. Eén van de twee mannen had een behoorlijke baard. Zijn ogen stonden donker en zijn stem was kil, koud en hard geweest.

“Komen die Amerikanen nog steeds langs in je winkel?” had de man met de baard aan Amir gevraagd.

Amir had niet direct geantwoord en keek met zijn hoofd naar beneden.

“Als ze weer langskomen, willen we graag dat jij deze download op hun mobiel zet,” zei de man kalm en hij liet de download op zijn mobiele telefoon zien. De toon van de man was zo stellig dat Amir ervan schok.

“Wij willen ze makkelijk kunnen traceren.”

Hij begreep wat ze wilden en wat dat voor de Amerikanen zou betekenen.

“Ik weet niet of ze nog komen, enne ... Ik moet er even over nadenken,” had hij geschokt gezegd, terwijl zijn hart sneller ging kloppen, want hij wist allang dat hij nooit zou meewerken.

Ik ga geen mensen verraden. Dat kan ik niet. Dat waren de gedachten die door zijn hoofd spookten. Ze hadden de winkel verlaten, maar zagen er allesbehalve tevreden uit.

Een paar dagen later kwamen ze terug en vroegen naar zijn antwoord. Wat moest hij zeggen? Hij was nog maar een jongen van eenentwintig. Zouden ze hem geloven? Als hij zou weigeren, was hij zijn leven niet zeker.

“Hou je niet van je familie, vrienden en van je winkel?” had de andere man met een valse glimlach om zijn mond gezegd.

Aan de binnenkant van zijn jas zag hij de loop van een geweer glimmen. Als hij zou weigeren, was zijn leven misschien wel afgelopen.

“Ik moet denken,” had hij zo hard mogelijk gezegd, maar er kwam haast geen geluid uit zijn mond.

Vanaf dat moment is hij bang. Zijn onschuldige leven dat hij ondanks alle ellende hier in Baghdad nog had, is voorbij. Als hij naar zijn winkel gaat, of weer terug naar huis loopt, kijkt hij op straat regelmatig achterom of hij misschien gevolgd wordt. Iedere bezoeker die binnenkomt in zijn winkel, bekijkt hij met argwaan. En ook nu weer, als hij deze morgen van huis naar zijn winkel loopt, heeft hij dat nare gevoel dat ervoor zorgt dat hij op zijn hoede is. Hij kijkt over zijn schouder en om zich heen, maar ziet niets verdachts.

Als hij bij zijn winkeltje aankomt, valt hem al snel iets op. Is hij gisteren vergeten om het slot erop te zetten? Hij duwt het rolhek omhoog. Het is anders dan normaal en hij ziet opeens kleine gaatjes aan de zijkant van de deur, alsof iemand daar heeft geboord en iets heeft losgemaakt. Gaat hij nou rare dingen zien, die er niet zijn?

Zijn hart begint sneller te kloppen. Adrenaline spuit door zijn aderen. Hij is in één klap paraat en als een hert dat een dreigend geluid heeft gehoord, is hij klaar om te vluchten. Als hij voorzichtig zijn winkel instapt, heeft hij precies een paar tellen de tijd om te beseffen wat er aan de hand is. Achter in de zaak, naast zijn computer, staat de man met de baard, in zijn hand heeft hij een geweer en de loop is op hem gericht.

Amir begrijpt direct wat er aan de hand is en even staat hij als aan de grond genageld. De loop, die in zijn richting wijst, beweegt als in *slow motion*, traag naar de zijkant en vervolgens wordt hij opgeschikt door de kogels die plotseling afgevuurd worden en de vitrine raken. Een oorverdovend lawaai van schoten en glasgerinkel verbreekt de stilte, daarna gaat de straal met kogels terug naar het midden en richten zich op Amir, die daar nog steeds staat.

Direct, alsof het sein op groen springt, probeert hij weg te duiken voor de kogelregen die eraan komt en valt op de grond. Hij voelt

een snerpande pijn, eerst in zijn been, zijn schouder, maar dan ook in zijn hals. De pijn is zó erg, hij kermt het uit. Maar nog erger is de angst die door hem heen gaat, doodsangst en in een enkele seconde trekt zijn leven aan hem voorbij.

Hij ziet zijn vader, die al lang niet meer leeft. Zijn moeder, die door het geweld nu ook haar enige kind zal verliezen. Hoe moet het met *Umi* (moeder)? Hij ziet de studenten op school, zijn docenten voor de klas.

Maar ook zijn buurmeisje, waar hij heimelijk verliefd op is, flitst voorbij. Ze had speciaal voor hem in zijn kamer haar hoofddoek afgedaan, haar mooie, lange, donkere haren geborsteld en over haar schouders gelegd. Oh, wat was ze mooi. Met licht trillende hand had hij met houtskool op papier haar prachtige gezicht en schouders getekend. Hij lachte lief naar haar, maar nooit heeft hij verteld wat hij werkelijk voor haar voelde.

Als laatste ziet hij zijn winkeltje dat hij zo zorgvuldig heeft opgebouwd.

Het schieten gaat door en het glasgerinkel ook. Hij kijkt in het rond, maar alles wordt wazig. In de verte ziet hij de schoenen van de man dichterbij komen en voelt hij het bloed over zijn gezicht naar zijn mondhoek weglopen.

Langzaam verdwijnt de angst, ook de pijn merkt hij niet meer op. Zijn gedachten worden vager, zijn ogen vallen van vermoeidheid dicht. Hij wil slapen, ook al is hij nog maar net wakker. Hij wil rust, langzaam zakt hij weg en geeft zich over aan een vreemde sfeer van onaantastbaarheid. De man schiet nog een paar kogels in de lucht en rent dan weg.

Zo plotseling als het geweld is begonnen, zo plotseling is het ook weer gestopt. Alles bij elkaar heeft dit drama nog geen minuut geduurd, maar het lijken wel uren.

Amir ligt stil en onbeweeglijk in de chaos van zijn telefoonwinkeltje. Om hem heen liggen glasscherven van de kapotgeschoten

vitrinekast. Telefoonhoesjes, snoertjes en cd's zijn woest uit de kast geschoten, alles ligt op de grond en op de tafel, tussen de stukken gips uit het plafond. Het is stil, doodstil.

Het duurt even, maar dan, als de kust veilig is, komen heel voorzichtig mannen tevoorschijn uit de huizen. Schichtig, maar vastberaden lopen ze naar het winkeltje waar ze hem zien liggen, bebloed en onder de glasscherven. Het bewegingloze en gehavende lichaam van Amir wordt opgepakt en eigenlijk tegen beter weten in, op de achterbank van een auto gelegd.

Direct rijdt de auto met snelle vaart weg in de richting van de plaatselijke kliniek van de wijk in Bagdad. Het zoveelste geval van een brute aanslag, waar ze nog steeds vreselijk van schikken, want wennen doet het niet.